

Sygn. akt IV KO 111/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie z zażalenia **M. G.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

z dnia 18 maja 2018 r., sygn. akt PR 3 Ds. [...] o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 2018 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Ż., zawartego w postanowieniu z dnia 10 listopada 2018 r., sygn. akt II Kp [...],

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt V.2 Ko [...], Sąd Okręgowy w G. V Wydział Karny – Ośrodek Zamiejscowy w R., na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. i art. 43 k.p.k. wyłączył sędziów Sądu Rejonowego w W. od udziału w rozpoznaniu sprawy z zażalenia M. G. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. z dnia 18 maja 2018 r., sygn. akt PR 3 Ds. [...] o odmowie wszczęcia śledztwa i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ż..

Na podstawie art. 37 k.p.k. Sąd Rejonowy w Ż. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Uzasadniając wystąpienie Sąd Rejonowy w Ż. wskazał, że M. G. złożył zażalenie na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. z dnia 18 maja 2018 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia w okresie od stycznia 2012 roku do maja 2017 roku w J., R., W. i X. uprawnień lub dopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych w we wskazanych postępowaniach przygotowawczych i sądowych, na szkodę interesu prywatnego M. G., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego.

Jak podnosi Sąd Rejonowy, M. G. domagał się wszczęcia postępowania wobec sędziów i Prokuratorów okręgu [...] i [...], w tym między innymi obecnie SSO K. G.-K., która obecnie orzeka w Sądzie Okręgowym w G. Ośrodek Zamiejscowy w R. w Wydziale Karnym Odwoławczym, w którym rozpoznawane są środki zaskarżenia od orzeczeń wydawanych przez Sąd Rejonowy w Ż..

Okoliczności te, zdaniem występującego Sądu, mogą stwarzać u osób postronnych uzasadnioną wątpliwość, co do bezstronności pozostałych sędziów Sądu Rejonowego w Ż..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego jest niezasadny. Warunkiem przełamania właściwości sądu w trybie art. 37 k.p.k., a więc przekazania sprawy do rozpoznania sądowi niewłaściwemu miejscowo i w ten sposób dokonanie odstępstwa od konstytucyjnej zasady rozpatrywania spraw przez sąd właściwy (zob. art. 45 Konstytucji RP) jest wykazanie, że przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości. Do okoliczności przemawiających za przekazaniem sprawy należą sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet w istocie mylne, jakkolwiek powzięte w oparciu o racjonalne przesłanki) o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny, przez sąd właściwy. Ciężar ich przekonującego wykazania spoczywa na tym sądzie (zob. postanowienie SN z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt IV KO 14/17).

Procedowanie Sądu w sprawie zażalenia M. G. będzie prowadziło do kontroli prawidłowości orzeczenia niesądowego organu procesowego prowadzącego postępowanie przygotowawcze jedynie w sferze przedmiotowej, tzn. czy w ogóle

opisane w zawiadomieniu zachowania można zakwalifikować jako przestępstwa, a nie na płaszczyźnie podmiotowej, czyli rozstrzygania o odpowiedzialności karnej wskazanego w zawiadomieniu funkcjonariusza publicznego. Nie będzie więc wiązało się z merytorycznym rozstrzygnięciem w przedmiocie jego zarzutów w stosunku do konkretnej osoby. Należy podkreślić, że przeciwko wskazywanym w zawiadomieniu sędziom ani prokuratorom nie toczy się ani postępowanie o uchylenie immunitetu, ani postępowanie dyscyplinarne. Tego rodzaju postępowanie zresztą nie mogło zostać wszczęte ani toczyć się wobec braku uchwały właściwego sądu dyscyplinarnego zezwalającej na pociągnięcie tych funkcjonariuszy publicznych do odpowiedzialności karnej (zob. art. 181 Konstytucji RP, art. 80 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych; art. 135 ustawy – Prawo o prokuraturze). Fakt, że M. G. wysuwa niczym niepotwierdzone zarzuty wobec osób podejmujących czynności urzędowe w jego sprawach, jest zdecydowanie niewystarczający do uznania, że sędziowie innego Sądu położonego w okręgu właściwości Sądu Okręgowego w G. V Wydział Karny – Ośrodek Zamiejscowy w R. nie gwarantują rzetelnego i bezstronnego rozpoznania jego zażalenia.

Z tego względu obawa Sądu, iż rozpoznanie zażalenia zgodnie z właściwością ustaloną przez Sąd wyższego rzędu w trybie art. 43 k.p.k. godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości, jest zbyt daleko idąca.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.